

Tabús

written by Miquel Aguilar | 24 de juliol de 2016

L'independentisme ha d'abandonar els seus tabús. Hi ha qüestions que s'han de tractar obertament, sense apriorismes i amb el valor necessari per evitar tractar la gent com a imbècils. Una de les característiques del catalanisme loser i els seus distints i desesperats avatars ha estat tractar el poble de Catalunya com a ximple, instal·lant-se en un eufemisme perpetu i idiotitzant. L'independentisme, doncs, ha de fer just el contrari. Ha de mostrar valentia i convicció i, sobretot, respecte per la gent. Per això és necessari allunyar els debats independentistes dels sentits inconcrets, perquè la indefinició i l'eufemisme ens allunyen de la independència i són i seran l'arma de l'enemic de la llibertat del nostre poble i ens van en contra.

Els independentistes hem destinat una gran quantitat de temps a discutir sobre la conveniència d'una DUI o un RUI, sobre el full de ruta del Govern o sobre el possible contingut de la Llei de Transitorietat Jurídica i el moment més indicat per fer-la entrar en vigor. Aquests debats han estat i són positius i resulten molt rellevants per la consecució d'un estat lliure, sobirà i independent. Però ja és hora d'incorporar al debat independentista altres conceptes que, tot i que ja han estat tractats de passada en alguns fòrums, no han assolit mai el nivell de profunditat que mereixen donada la seva rellevància i inevitabilitat.

Hem d'enraonar obertament i sincerament sobre la **legitimitat** i l'**oportunitat** que els partidaris de la independència tenim per fer efectiu i culminar el procés d'independència. Aquest debat obert ha d'anar enfocat a posar llum sobre les ombres i dubtes creats per qui no vol o no gosa fer la independència. I encara que resulti difícil, haurem d'arribar a una conclusió que ens porti a l'acció concreta.

Hem de tractar, també, amb seriositat i maduresa, el debat sobre **la presa de control efectiu del territori**. Aquest és un concepte bàsic i inevitable perquè l'estat català sigui una realitat. Resultaria absurd no parlar-ne i no fer-ho sobre les bases de la sinceritat, el valor i la raó. No podem esperar la complicitat de la gent i que se'ns prengui seriosament des dels estaments internacionals si no som capaços de tractar temes delicats i que comporten un canvi d'esquemes mentals necessari. Sigui quina sigui la decisió final, optant per una DUI o un RUI i una llei de transitorietat jurídica, el control efectiu del territori s'haurà de fer. Parlem i expliquem què significa, perquè es farà, qui i com el pot fer, quins precedents hi ha i proposem vies per a exercir-lo. Parlem-ne i tractem al poble de Catalunya com el què és: un poble intel·ligent i valent.

També resulta imprescindible tractar el tema de l'**empoderament** polític de la ciutadania. Aquest serà un tema ineludible en els pròxims mesos, quan xoquin de manera definitiva la voluntat política de la majoria ciutadana amb la incapacitat de les organitzacions polítiques per dirigir-la i fer efectiva seriosament. La possibilitat que l'única sortida que tinguin els independentistes sigui el lideratge de l'empoderament civil ha de tractar-se amb franquesa, sabent valorar altres interessos que puguin convergir amb aquesta opció i crear-hi sinergies i accions conjuntes.

Els independentistes hem de construir espais de debat lúcid, enfocats a la conclusió i l'acció, a la reflexió propositiva, i deixar d'embolicar-nos en debats intencionadament estèrils o excessivament tècnics, que despisten i desmotiven. Sempre hi haurà qui dirà que aquests debats intimidaran a la gent de Catalunya, o que no toquen o que s'han de fer discretament. Els que diguin això farien bé en recordar les muralles de Barcelona el 1714 i el valor que havien de tenir els homes i les dones que les defensaven. Ens hauríem de preguntar què pretenen els que neguen el debat obert i sincer sobre la

independència i què en pensen sobre el poble català.

Perquè hi ha quelcom que no podem oblidar: la independència la fan els independentistes, i un independentista creu en el país, té moral de victòria i, sobretot, el coratge necessari per enfrontar-se a l'enemic.